

Boekbespreking *De Messias leren* van Edjan Westerman door Kees Slijkerman

'Wie de Schrift niet kent, kent Christus niet', is het snoeiharde oordeel van het Tweede Vaticaans concilie (DV25). Het is ook een citaat van Hiëronymus. Bij het lezen van *De Messias leren* heb ik heel nieuwe diepten in de Heilige Schrift ontdekt, zeer centrale gegevens uit de Bijbel die Edjan Westerman aan het licht brengt. Het roept de vraag: hoe goed kennen wij Christus? Door de eenvoud van kinderbijbels hebben we de neiging het zogenaamde Oude Testament vooral te zien als een geschiedenis: de verhalen van Adam en Eva, Noach, Abraham, Mozes, David, Elia en tenslotte Jezus, waar het allemaal om gaat. Het Nieuwe Testament lezen we intensief, maar begrijpen we niet half als we niet weten *waarvan* Jezus de vervulling is.

Zoals oudtestamenticus bisschop dr. Ron van den Hout benadrukt, is *De Messias leren* bovenal pure Bijbelse theologie, waarin Gods blijvende trouw aan zijn volk Israël de rode draad vormt.* *De Messias leren* laat zien dat Israël als centrale roeping heeft een koninklijk priesterschap te zijn, een koninkrijk van priesters, tot zegen van alle volken.

Langzaamaan begin onder christenen door te dringen dat het volk Israël nog altijd die roeping en zending heeft en de Kerk er niet voor in de plaats is gekomen. Mensen uit andere volken worden in Christus deelgenoot in de roeping en zending van Israël. In de Messias zijn ze medeburgers, geënt op de edele olijfboom. De consequenties van dit inzicht - bevestigd door het Tweede Vaticaans concilie en de Catechismus van de Katholieke Kerk - zijn nog lang niet allemaal goed doordacht. Het boek *De Messias leren* is een belangrijk hulpmiddel bij die verdere doordenking. Het geeft uiteraard geen antwoord op alle vragen rond Israël. Maar die vragen zijn pas goed te doordenken als je eerst alle Bijbelse gegevens die Westerman aanreikt in je opnemen.

Daarna volgen vragen als: wat betekent het woord *eeuwig*, als bijvoorbeeld de landbelofte voor eeuwig geldt? Hoe ziet dat eruit, een grondgebied dat *voor eeuwig* is toebedeeld aan het volk Israël? Terwijl er gelijktijdig sprake is van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde die nog gaan komen. Als die nieuwe aarde van dezelfde 'materie' is als het verrijzenislichaam van Jezus, welke betekenis houden dan de landsgrenzen op de oude aarde?

Edjan Westerman slaagt erin de relevante Bijbelteksten naar voren te brengen, zonder verstrikt te raken in politieke stellingnames. Ik ben blij hem persoonlijk te kennen en met hem samen te werken in een theologische werkgroep waarin we ontwikkelingen op het raakvlak van kerken en het Joodse volk uitwisselen. Edjan is een diepgelovige theoloog die persoonlijk contact heeft met 'alle spelers in het veld': een brede waaier van Joodse contacten - orthodoxe joden, liberale joden en veel joden die in Jezus geloven - naast zijn uitstekende contacten binnen de kerken uit de Reformatie - waarin hijzelf predikant is - en met representanten van andere christelijke tradities: evangelisch, Pentecostal, rooms-katholiek, oosters orthodox en meer.

In het boek *De Messias leren* wordt de Pauselijke Bijbelcommissie niet geciteerd, maar globaal sluit het - denk ik - uitstekend aan bij het *Het joodse volk en zijn heilige Geschriften in de christelijke bijbel*, dat deze Bijbelcommissie in 2001 publiceerde (0108 op www.stucom.nl) en dat een belangrijk oriëntatiepunt is voor verder onderzoek. *De Messias leren* is bovenal Bijbelse theologie.

Kees Slijkerman, hoofdredacteur van het tijdschrift *Bouwen aan de nieuwe aarde*, maandblad van de Katholieke Charismatische Vernieuwing

*www.kcv-net.nl/bouwen-aan-de-nieuwe-aarde/schrijvers/andere-schrijvers/israel-en-de-volken